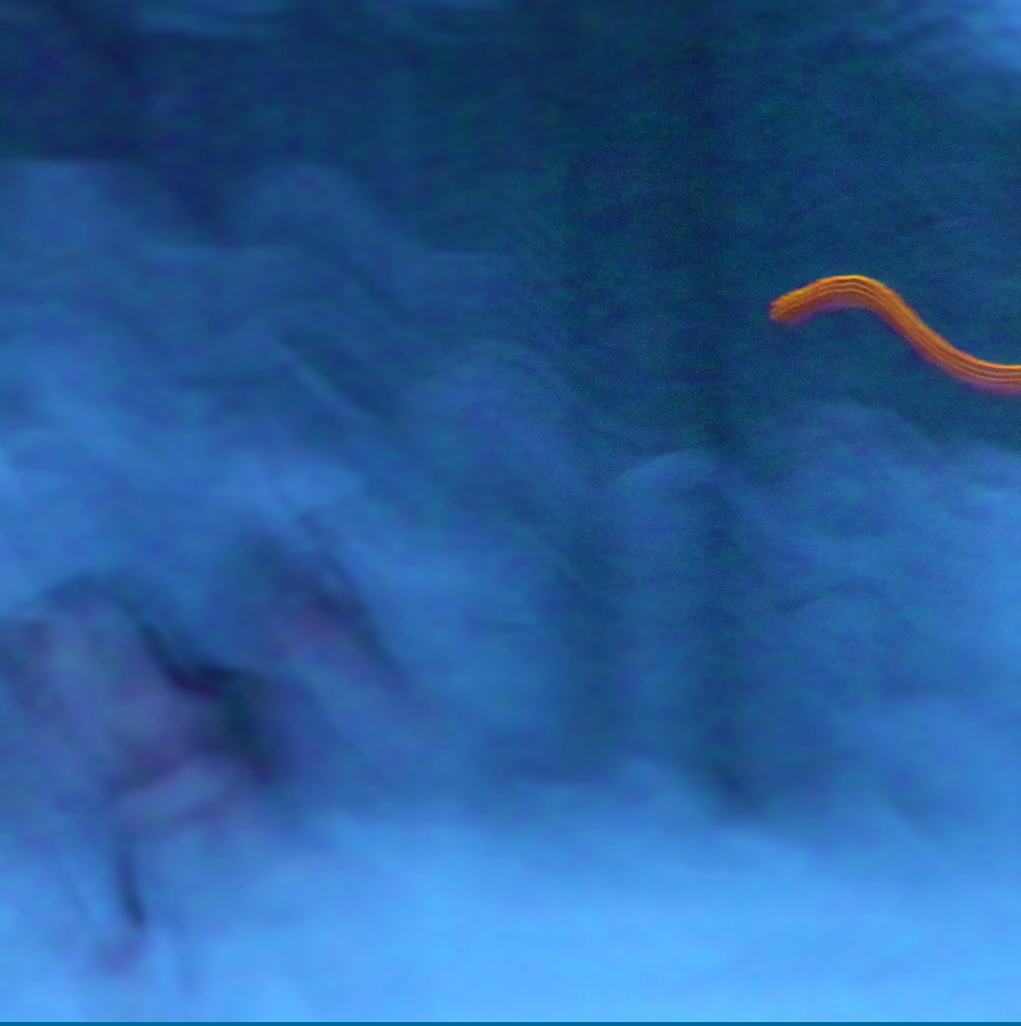

Anna Tiitta

EI NIIN PIENTÄ PAHAA

Ei niin pientä pahaa

Ei niin pientä pahaa

Anna Tiitta

© 2015 Anna Tiitta
Päällys ja taitto: Books on Demand
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-318-751-1

Sisältö

Riekonkieppi	9
Kuudes käsky	11
Tupasvilla	15
Huone 315	18
Se oli Leo	23
Tulin Olavina	31
Olavi	36
Miniä	38
Lähtö	43
Paluu	51
”Jossakin minä unohdin Traminian”	55
Kolmijalkainen koira	57
Tule tyhjin käsin	61
Ensimmäinen isku	70
Toinen isku	73
Kolmas isku	76
Ystäväsi Eeva	78
Muistutat niin Lauraa	83
Tant Adolfina	85

Kuka on Laura? 87

Purjehtija 92

Angela? 95

”You’re Always on My Mind.” 99

Adolfinan lupaus 102

”Kuin ennen Liisa pien” 107

”Kasarmimme eessä suuri portti on” 110

”Iltahuudon hetki, liian pian saa” 112

”vois tulla kallis retki” 114

”Kaikki sumuun häipyy, maa ja taivaskin.” 117

”Luokses ma unelmissain saan” 120

”Taas lyhdyn alla kohdataan” 122

Hans 124

Lainaukset: 126

Elämä on kuin riekon valkea varjo.
Toisinaan sen arvo jää ymmärtämättä
varomattomilta ja liian varovaisilta.

Riekonkieppi

Lammet ja suoalueen hetteet olivat jo ohuessa riitteessä, niiden keskiosa oli kirkas, reunat kuin ohutta opaalilasia. Kuuran peittämät pitkospuut olivat aamulla pukeneet ylleen hopeisen harson. Alkusyksyn sateissa vanuttuneet Tupasvillan tupsut muistuttivat piikkilangoissa roikkuvaa harmaan lampaan villaa.

Riekko oli vaihtanut värinsä valkeaan, vaikka lunta ei ollut. Se kyyristeli kylmissään vaivaiskoivujen keskellä viimeisten ruskavärien loimussa. Hiljaa kahahtava suoheinä reunusti linnun kotopaikkaa.

– Juhani, pysähdy, katso tuonne pensaan juureen. Puhuin hiljaa, otin kiinni käsivarrestasi.

Käännyit katsomaan. Otit kuvan riekosta ja maisemasta. Seisoit vieressäni pitkospuulla, jota pilkuttivat edellämme kipittäneen eläimen jäljet. Sen lämpimät tassut olivat sulattaneet kuuraa. Sinun vaelluskenkäsi näyttivät suunnattomilta pienten pehmoisten jälkien rinnalla.

– Pikkuinen naali, sanoit ja kyykistyit katsomaan. – Tiesitkö, että naalilla on tassujen pohjassa karvapeite?

– Ei naaleja enää ole. Etelän ketut ovat vieneet niiltä elintilan jo ajat sitten.

Suru seisoi hetken kanssani pitkospuilla ja melkein näin, miten viimeinen valkoturkki pujahti pesäkoloonsa paljakan laidalla. Sen pennut eivät olleet selviytyneet. Oli ollut huono sopulivuosi.

Aurinko laski poroaidan portin suuntaan.

– Kuljemme kohti auringonlaskua, sanoit ja hymyilit myös silmilläsi.

– Kaksi auringonlaskun ratsastajaa, vastasin hiljaa.

Hymähdit lämpimästi, mutta alkavan iltaruskon oranssein

raidoin värjäämä taivas tuntui äkkiä tylyltä. Sininen tunturi idän suunnalla kutsui kulkemaan poispäin. Se pyysi meitä kiskomaan itsemme irti siitä missä elimme, kehotti kävelemään toiseen suuntaan, ulos siistityn ja säröilevän, ennalta määrätyn elämän piiristä, jäämään riekon maailmaan.

Minä olisin halunnut tehdä meille talvipesän vaivaiskoivun juureen. Eväitä oli vielä.

Siitä huolimatta palasimme entisiin. Kotimatkalla ennen Oulua lupasit lähteä kanssani Bergamoon ja ristiä itsesi rinnalleni vuoriteiden krusifiksien edessä. Lupasit ottaa minut mukaasi Prahaan ja tarjota oluen Václavin aukiolla. Sanoit, että hymyilemme yhdessä ohikulkijoille Wienin katukahviloissa.

Rautatieaseman parkkipaikalla suutelit sormiani, jokaista yksitellen, ja sanoit haluavasi suudella niitä samalla tavalla Kaarlen ja Elisabetin silloilla Budapestissä. Vannoit kaksi kertaa, että ihailet kanssani Pariisia Eiffel-tornin toiselta tasanteelta.

Mutta sinä valehtelit. Ymmärsin sen myöhemmin.

”Oli olemassa niin vähäistä pahuutta, että sitä ei edes pahuudeksi laskettu. Ihmiset kohtasivat onnettomuutensa enimmäkseen omista syistään, eivätkä tulleet edes ajatelleeksi, että joku syrjästäkatsoja olisi vaikuttanut tapahtumiin. Tehnyt jotakin tarpeelliseksi tai vähäiseksi katsomaansa, tai jättänyt tekemättä, ja ajatellut, että eihän se ole minun asiani.”

9 789523 187511

ISBN: 978-952-318-751-1

BoD™ BOOKS on DEMAND

www.bod.fi